

Йдеться про цільове використання земель сільськогосподарського призначення. Вони мають повне право власності на всі посіви і насадження сільськогосподарських та інших культур (на корню) та на всю вироблену продукцію; можуть розпоряджатися ними на свій розсуд [3, с. 223].

Отже, власники земельних ділянок у фермерських господарствах зобов'язані своєчасно надавати відповідним органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування дані про стан і використання земель та інших природних ресурсів у порядку, встановленому законом. Йдеться, насамперед, про моніторинг земель - систему спостереження за їх станом з метою своєчасного виявлення змін, їх оцінки, відвернення та ліквідації наслідків негативних процесів (глава 33 ЗК України). Це має істотне значення і для ведення державного земельного кадастру (глава 34 ЗК України).

Література

1. Шеремет А.П. Земельне право України: навч. посіб. / А.П. Шеремет. – К.: Центр навчальної літератури, 2010. – 632 с.

2. Про фермерське господарство: Закон України від 19.06.2003 р. № 973-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 45. – Ст. 363.

3. Возняк Р.П. Земельно-правовий процес: навч. посіб. / Р.П. Возняк, М.Г. Ступень, І.М. Падляк. – 2-ге вид., стер. – Львів: Новий Світ, 2012. – 224 с.

ДК 347.739 (342.6)(043.2)

Летун Т.В., студентка,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Загрішева Н.В., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЩОДО ІНОЗЕМЦІВ, ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА ТА ІНОЗЕМНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

На сучасному етапі актуальність теми обумовленою складними процесами удосконалення українського законодавства у зв'язку з євроінтеграційними процесами. У статті 26 Конституції України зазначається, що іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, – за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» іноземець – особа, яка не перебуває у громадянстві України і є громадянином (підданим) іншої держави або держав, а особа без громадянства – особа, яку жодна держава відповідно

до свого законодавства не вважає своїм громадянином.

Існує проблема щодо визначення поняття «іноземна юридична особа», адже відсутня чітка законодавча визначеність цього поняття. В юридичній літературі та в нормативно-правових актах паралельно вживаються поняття «іноземна юридична особа», «іноземний суб'єкт господарювання», «іноземне підприємство». Під юридичними особами в юридичній літературі прийнято розуміти такі юридичні особи, які засновані (zareєстровані) за межами України у порядку встановленому законодавством іншої країни, і мають місце знаходження за межами України [4, с. 48].

Дослідженням даної теми займалися такі вчені, як Р.С. Калінін, Л.В. Чубарєв.

Порядок виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб визначено розділом VII Закону України «Про виконавче провадження», яким встановлено, що під час виконання рішень стосовно іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають (перебувають) чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, яким володіють самостійно або разом з іншими особами, застосовуються положення цього Закону.

У разі невиконання зазначеними особами рішень виконавець звертається до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органів охорони державного кордону з поданням про заборону в'їзду в Україну чи видворення за межі України таких осіб відповідно до Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» [2, ч. 2 ст. 77].

В'їзд в Україну іноземцю або особі без громадянства не дозволяється, якщо під час попереднього перебування на території України іноземець або особа без громадянства не виконали рішення суду або органів державної влади, уповноважених накладати адміністративні стягнення, або мають інші не виконані майнові зобов'язання перед державою, фізичними або юридичними особами, включаючи пов'язані з попереднім видворенням, у тому числі після закінчення терміну заборони подальшого в'їзду в Україну [3, ч. 1 ст. 13].

Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, Службою безпеки України або органом охорони державного кордону приймається рішення про заборону в'їзду в Україну.

Встановлена Законом України «Про виконавче провадження» норма про застосування положень цього Закону під час виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, надає виконавцеві можливість застосовувати до таких боржників такі заходи примусового виконання:

1) звернення стягнення на кошти, цінні папери, інше майно (майнові права), корпоративні права, майнові права інтелектуальної власності, об'єкти інтелектуальної, творчої діяльності, інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами;

2) звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інший дохід боржника;

3) вилучення в боржника і передача стягувачу предметів, зазначених у рішенні;

4) заборона боржнику розпоряджатися та/або користуватися майном, яке належить йому на праві власності, у тому числі коштами, або встановлення боржнику обов'язку користуватися таким майном на умовах, визначених виконавцем;

5) інші заходи примусового характеру, передбачені Законом України «Про виконавче провадження».

Виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Приватний виконавець приймає до виконання виконавчі документи за місцем проживання, перебування боржника - фізичної особи, за місцезнаходженням боржника - юридичної особи або за місцезнаходженням майна боржника.

Правила щодо місця виконання рішення стосуються виключно території України. Найбільші проблеми при виконанні рішень щодо іноземного суб'єкта виникають у разі, якщо боржником є фізична особа іноземець або особа без громадянства, враховуючи їх мобільність, а значить можливість залишити територію України у будь-який момент. У тому ж разі, якщо боржник-іноземець після відкриття виконавчого провадження за його місцем проживання в Україні виїхав за кордон, не залишивши в Україні майна, провадження подальших виконавчих дій щодо нього стає неможливим. Тому після відкриття виконавчого провадження і до повного виконання рішення для ефективного виконання рішення виконавець має вжити заходів щодо недопущення виїзду за межі України іноземця, особи без громадянства. Якщо ж усе майно боржника-іноземця, на яке може бути звернено стягнення, знаходиться за кордоном, виконавче провадження має бути завершено шляхом повернення виконавчого документу стягувачеві. Мета виконавчого провадження не може бути досягнута, оскільки виконавець не має належних повноважень щодо розшуку майна, яке знаходиться за межами України.

Якщо іноземець, особа без громадянства не володіють державною мовою, то їм має бути забезпечений переклад не тільки виконавчих документів, а й роз'яснень їх прав та обов'язків, які надає виконавець.

Проаналізувавши ряд нормативно-правових актів, позиції науковців

можна зробити висновок, що в законодавстві України існує проблема в понятійному визначенні «іноземної юридичної особи».

На думку автора, Закон України «Про виконавче провадження» слід доповнити низкою статей, які б регулювали порядок накладення арешту і вилучення майна боржника-іноземця, що знаходиться за межами території України та порядок звернення стягнення на доходи, якщо їх джерело знаходиться за межами України.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 254к/96-ВР. – Ст. 161.

2. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 30. – Ст. 542.

3. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства: Закон України від 22.09.2011 р. № 3773-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 19-20. – Ст. 179.

4. Міжнародне приватне право: [навч. посіб.] / [Н.В. Алаб'єва, А.І. Демченко, Л.В. Красицька та ін.]; за ред. С.Г. Кузьменка. – К.: Центр учб. л-ри, 2010. – 328 с.

5. Білоусов Ю.В. Виконавче провадження: навч. посіб. / Ю.В. Білоусов. – К.: Прецедент, 2005. – 192 с.

УДК 631.115.9(477)(043.2)

Настечко В.С., студентка,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Загрішева Н.В., старший викладач

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ ПРИВАТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Приватне підприємство є достатньо поширеним видом юридичної особи. Проте, незважаючи на те, що порядок утворення, діяльності та припинення юридичних осіб закріплені у Цивільному й Господарському кодексах, законі «Про господарські товариства», у нормативно-правових актах, питання щодо правового статусу саме приватного підприємства на законодавчому рівні залишається не врегульованим. У свою чергу це призводить до багатьох спірних питань, які виникають на практиці. Особливості правового становища таких підприємств регламентуються законодавством лише схематично. Так, приватні підприємства за законодавством України згадуються лише в Господарському кодексі України, а саме в одній статті, яка має однойменне найменування «Приватні підприємства». Відповідно до ч.1 ст.113 ГКУ приватним підприємством визнається підприємство, що діє на основі приватної власності одного або кількох громадян, іноземців, осіб без громадянства